

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Heraclio Episcopo. 262.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

Nam qui pro suis quoque peccatis, ut ab Apostolo dictum est, sacrificia offerunt, haud sanè velut pro suo iure, iis, quos scelerum minimè pœniteat, etiamsi locupletibus & opulentis, peccata condonare queant. Nam quòd Sacerdotibus cauponù instar quæstui res habere minimè permiserit, nec priuata commoda spectare præceperit, verùm ad subditorù utilitatē omnia præscripserit is, qui sanctitatis omnis & puritatis templum eos esse vult, tum per sacrarum rerum interpretem Mosen, tum per seipsum indicauit. Per Mosen, inquam, ad hunc modum loquens: Si quis depositum adulterarit, primùm res ereptas reddat: deinde in templum veniat, nõ Sacerdotem sed Deum placaturus. Per seipsum autem, cum ait, Accipite Spiritù sanctum, quorum remisistis peccata, remittuntur eis: & quorum retinueritis, retenta sunt. Cum igitur ob diuinum Spiritum huiusmodi gratiam acceperint, non est id quidem dubium, quin ij, qui per peccata sua hunc abigunt, hanc potestatem non habeant; verùm ij demum, quibus per Spiritum sanctum exploratum est, quàm venia, quàm condemnatione digni sint. Quoniam enim hoc humanam mentem excedebat, idcirco Paraclerus, qui diuinæ essentia atque gloria socius est, earum rerum, quas mens humana consequi non poterat, doctorem se eis præbuit, qui sui susceptione digni erant.

Eidem. 261.

Quemadmodum viperæ parentis morte, sic etiam peccata parentum suorum interitu obstetricantur.

Heraclio Episcopo. 262.

Amicus quidam meus ad te se contulit, ut obsidem se pro patre præbeat, eumque

λαμβάνοντες, τὸ δεῦτε κληρονομίαν
μὲν ἑαυτοῖς τὸ θυσιάζειν τῷ θεῷ.
λειτεργεῖν γὰρ εἰσιν ἡ κοινῶνι παρέ-
σχεις, ἡ κριταί, μεσίται, ἡ βασι-
λεῖς, οἱ γὰρ καὶ παρὲν οἰκείων ἀμαρ-
τημάτων, ὡς ἔφη ὁ Σπύτολος, θυσιάζ-
ουσαν φέροντες, οὐκ ἂν δήπου ἐξ αὐ-
θεντίας τοῖς ἀμετανοήτοις, εἰ καὶ πλῆ-
στοι εἴεν, διώκειτ' ἀφ᾽ ἑνὸς ἀμαρτίας.
ὅτι γὰρ ἡ τοῖς ἱερωμένοις κληρονομία
τὰ σφάλματα ἐπέτρεψεν, ἡ δὲ παρὲς
τὸ οἰκείον κέρδος ὁρᾶν ἐθέσπισεν, ἀλλὰ
παρὲς τὸ ἱερωμένων συμφέρον πάντα
ἐνομοθέτησεν ὁ πάσις ἀγνείας καὶ κλη-
ρονομίας, ἀλλήλοισιν αὐτὸς εἶναι βα-
σιλεύων, μεμύνηκε μὲν καὶ Δαδ. τῷ
ἱεροφάντι Μωσέως, μεμύνηκε δὲ καὶ
δὲ ἑαυτῷ, Δαδ. μὲν τῷ νομοθέτῃ φη-
σας, ὅτι εἰ τις ἄδικον ἀδικίῃ νοθεύ-
σῃ, ἄδικον μὲν ἀποδιδότω τὰ ἀδική-
ματα, εἴτα ἡκέτω εἰς τὸ νεῶν, ἡ τὸν
ἱερέα, ἀλλὰ τὸ κριτῶν ἐξ ἱλασίου.
Δαδ. δὲ ἑαυτῷ, λάβετε πνεῦμα ἄγιον,
ὡν πνὴν ἀφήτε τὰς ἀμαρτίας, ἀφ᾽ ἑνὸς
καὶ ὡν ἂν κρατῆτε, κεκράτηται
εἰ τοῖνυ Δαδ. τὸ θεῖον πνεῦμα ἰαυτίω
εἰλήφασιν τὴν ἐξουσίαν. οἱ δὲ ὡν ἀμαρ-
τῶνσι, τῷ τοῦ ἀπελαύνοντες, ταυτίω
δηλονότι τὸ ἐξουσίαν οὐκ ἔχουσιν, ἀλλ'
ἐκείνοι οἱ Δαδ. τῷ ἁγίῳ πνεύματος
εἰδότες, τίνες μὲν εἰσιν ἀφ᾽ ἑσῆας, π-
νες δὲ κατακρίσεως ἄξιοι. ἐπειδὴ γὰρ
τὸ ἀνθρώπινον τῷ τοῦ ἁφ᾽ ἑσῆας νοῦν
ὁ παρ᾽ ἑσῆας ὁ τὸ θεῖας ἐσῆας καὶ δόξης
κοινωνός, διδάσκαλος τοῖς ἀξίοις τῆς
ἁποδοχῆς αὐτῷ ἐγένετο, ὡν ὁ ἀνθρώ-
πινος νῆς οὐκ ἀφικνεῖτο.

Τῷ αὐτῷ. 263.

Ὡσπερ αἱ ἔχεις τῷ τῆς μητρὸς θανάτῳ, ἔτω καὶ ἀμαρτίας τῷ τῆς πικτήτων μεμύνηται ὀλέθρῳ.

Ηρακλίου ὀπισκοπῆ. 264.

Ἡκεῖν εἰς σὲ ὁ φίλος, ὁ μπερῶσιν ἁφ᾽ ἑσῆας τῷ πατρὸς, καὶ κείνῳ ἀπολύσει τῷ δισματι.

δυσμωτη... σ' μωρα... π' οινω... αὐτῶ...
ἔ' χερμάται... εἰκεν... ἀλλ'... εὐσεβείας...
εὐκλείας... π' ὅς... τῶτον... σπιδου... μ' ἰφ...
τῶν ἀγῶνα.

carcere liberet. Quamobrē ei faue, vt qui,
non pecuniarum, sed pietatis atque gloriæ
causa ad hoc certamen se accinxerit.

Αὐστονίω κορρίκτορι. σζγ.

Ausonio Correctori. 263.

Καλὸς ἂν, ὡ ἐλλογμώτατε, διο-
κήσας πλὴ ἀρχαίω, εἰ τῶ μὲν δικαίῃ
φύλαξ ἀκλήτης γένιοι, ἴσον δ' ἀπό-
χρησ ἀπεχθείας ἀδίκου καὶ χρείστοι.
τὸ δὲ ξίφος, ἢ χρατὸν, ὡς ἐνδέχεται
τηρήσας, ταῖς ἀπειλαῖς τῶ πλάσματος
τα παρῶνα τέλλων.

Commodē, vir summa doctrina & elo-
quentia prædite, imperium administraris;
si equitatis quidem firmus custos fueris, ac
peræquē & ab iniquo odio, & à gratia &
fauote teipsum remoueas: ac denique im-
maculatum, quodad eius fieri queat, gla-
dium conseruaris, minis videlicet flagitiæ
coërcens & reprimens.

Τῶ αὐτῶ. σζδ.

Eidem. 264.

Εγὼ εἰ καὶ παράδοξον εἶναι δοκεῖ τὸ
ρήθησόμενον, μεγαλοφροσύνην πλὴ
μετὰ λόγου φρόνησιν εἶναι οὐκ ἔστιν.
ἔ' γὰρ εἴπερ μὴ εἶναι κόλαξ, τῶτον
ἀλαζόνα χρατῆρον. ἔδ' εἴπερ κόλαξ
εἴη καὶ ἀγνήτης, τῶτον μετρίοφρονα
νομιστέον, ἀλλὰ τ' τὰ παρῶνα εἶναι
παράπλοια, μὴ φροσύνην δὲ καὶ τῶ
πέλας, μηδ' αὐτὸν ὑπερβέντα ἀ-
πάντων, ἀλλ' ἐν τῇ παρῶνα εἶναι
ἐξαι τῇ ἐλευθέροις παρῶνα, εἰαυτὸν
φουλάπλοια. μεγαλόφρονα μὲν γὰρ
εἶναι καὶ, ἔχ' ὑπερβέντον. ἀνδρείον,
ἔ' θεασώ. ὅπτι καὶ, ἔ' δουλοπαρῶνα
μετρίοφρονα, οὐ ταπεινοφροσύνην
ὑπερβέντον. ἐλευθέρων, ὅσα ἀν-
δραποδῶνα. οἶος ἴω καὶ ὁ θεοφιλῆς Α-
βραάμ, ὅς λαφύρων μὲν ὑπερβέν-
τον παρῶνα καὶ σκύλων βαρβαρικῶν.
ἐπιδοχῶν δὲ, ἀπάντων ταπεινότερος
ἴω, τὰ οἰκετῆς ἀβραάμ ἰσχυρῶν, καὶ
θείας ὀμλίας ἀξίω μὲν, ἔλεγεν. Εγὼ
εἰμι γὰρ καὶ ἀποδῶ, τῶτον ἔστιν, ὡς ἀλη-
θείας συναγαγεῖν εἰς ταυτὸ μετρίοφρο-
σύνην καὶ ταπεινότητα καὶ ἴσος, καὶ
τῶτον ἔστιν ἐλευθεριότητα δὲ εἰς ἀβραάμ.
φαιίας ἀππλλαγμῶν. οἱ δὲ ταῖς
κακίαις τῶ τῶν ἀρετῶν ὀνόματα
ὑπερβέντες, καὶ ταῖς ἀρεταῖς τῶ
τῶν κακίῶν, καὶ πάντα χεῖματα μ-

Ego, & si mirum esse videatur id quod
dicturus sum, tamen μεγαλοφροσύνη (hoc
est animi magnitudinem) πλὴ μετὰ λόγου
φρόνησιν, (id est animi affectum cum ratio-
ne coniunctum) esse statuo. Neque enim
si quis ab assentatione abhorreat, hunc in-
ter arrogantes numerare oportet: nec rur-
sum si quis adulator & sordidus atque
ignauus sit, modestum hunc existimare
conuenit: verum eum demum, qui cum ea
quæ consentanea sunt, facit, tamen aduer-
sus alios minimè inflatur, nec se omnibus
anteponit, verum eo gradu atque ordine,
qui ingenuos viros decet, seipsum continet.
Magnanimum enim esse oportet, non
superbum & arrogantem: fortem, non te-
merarium: suauem ac facilem, non abie-
ctum: seruilem, modestum, non humilira-
tis simulatorem: ingenuum & liberalem,
non seruilem. Cuiusmodi videlicet Abra-
ham erat, qui Persicas quidem manubias
& barbarica spolia contemnebat, in exci-
piendis autē hospitibus quibusuis homi-
nibus humiliorem se præbebat, seruilia ni-
mirum munera exequens: atque cum ad
diuinum colloquium admitteretur, dice-
bat, Ego sum terra & cinis. Hoc autē verè
modestiam & humilitatem ac sublimitatē
in vnum colligere est. Hoc inquam est in-
genuitatem à superbia puram ac liberam
demonstrare. Contrà qui vitiis virtutum